

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI CHÍN

BẦY LANG SÓI PHÁ HOẠI VƯỜN HOA

Chung Triệu Văn nửa đời bôn tẩu giang hồ mà chưa từng gặp cảnh tượng hội họp như bữa nay. Ba anh em hẳn đã ăn mặc như kiêu tang gia khiến người ngó thấy phải sợ hãi nhưng hẳn gặp tình trạng này trong lòng không khỏi xao xuyến, khẽ hỏi Hồ Phỉ :

-Làm thế nào bây giờ ?

Hồ Phỉ đáp :

-Chúng ta theo lẽ cầu kiến rồi tùy cơ ứng biến.

Hai người liền tung ngựa vọt tới, còn cách đây cây thập thoáng chừng vào trượng, xuống ngựa đồng dục hô :

-Bọn vãn bối là Chung Triệu Văn ở Ngạc Bắc và Hồ Phỉ ở Liêu Đông xin có lời thỉnh an Dực Vương tiền bối.

Mấy câu này từ huyệt Đan Điền đưa ra, thanh âm không vang dội mấy nhưng trong vòng hơn dặm cũng nghe thấy. Người ở trong nhà dĩ nhiên nghe rõ mồn một.

Sau một lúc không thấy động tĩnh gì. Hồ Phỉ lại hô lần nữa. Trong tòa nhà tròn vẫn tuyệt vô phản ứng, tựa hồ không có người ở.

Hồ Phỉ lại lớn tiếng :

-Kim Diện Phật Miêu đại hiệp trúng độc bị thương. Kẻ dùng độc dược đã lấy cắp ở nơi tiền bối. Xin tiền bối mở dạ từ bi ban cho thuốc giải.

Bất luận chàng nói gì trong nhà thủy chung vẫn yên lặng như tờ.

Sau một lúc khá lâu, trời tối mịt. Hồ Phỉ khẽ hỏi :

-Chung Nhị ca ! Nhị ca tính sao bây giờ ?

Chung Triệu Văn đáp :

-Cặp mắt của Miêu đại hiệp đui mù, chúng ta đã đến đây chẳng lẽ lại trở về không ?

Hồ Phỉ nói :

-Đúng thế ! Dù là đầm rồng hang cọp cũng phải vào coi.

Cả hai người đều nổi lòng động võ, nghĩ thầm :

-Độc Thủ Dực Vương tuy chuyên nghề dùng độc nhưng võ công vị tất đã cao thâm. Chúng ta dùng cả hai đường cương nhu để xin thuốc giải cho bằng được.

Hai người liền buông giây cương, tiến lại gần dây cây thập thấy những cây này cành lá rậm rạp kín mít, không xuyên qua được.

Chung Triệu Văn tung mình nhảy lên cao vượt qua bụi cây thấp vào trong.

Người hấn đang chơi vơi trên không bỗng ngửi thấy mùi thơm nồng nàn, mắt tối sầm lại, lập tức ngất đi rớt xuống bên bụi cây.

Hồ Phỉ thấy vậy cả kinh. Chàng cũng nhảy lên theo, lúc người đang vượt qua dây cây thấp, mũi ngửi thấy mùi hương khác lạ chỉ chực nôn ọe.

Chàng hạ mình xuống rồi, vội đưa tay đỡ Chung Triệu Văn sờ mũi thấy còn hơi thở nhưng hai mắt nhắm nghiền. Ngón tay và da mặt lạnh toát.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Chưa cầu được thuốc giải cho Miêu đại hiệp thì Chung nhị ca lại trúng độc. Cả ta cũng thấm hơi độc rồi, có điều chất độc chưa phát tác ra mà thôi.

Chàng lún thấp người xuống nhảy vọt đến trước căn nhà tròn, miệng hô lớn :

-Dược Vương tiền bối ! Văn bối tay không đến bái trượng, thực chẳng có ý nghĩ gì đen tối. Dược Vương không cho bái kiến là bắt buộc văn bối hành động vô lễ.

Chàng nói câu này rồi nhìn kỹ bức tường xung quanh nhà tròn thì thấy từ trên nóc nhà xuống đến chân toàn một màu đen sì. Hiển nhiên không phải kiến tạo bằng thổ mộc.

Chàng không dám đưa tay ra đẩy. Nhưng bốn mặt sạch không, ngay một mảnh gạch đá nhỏ cũng chẳng sao kiếm được. Chàng liền móc đỉnh bạc trong bọc ra khẽ gõ vào tường ba cái, quả nhiên nghe tiếng choang choảng như loài kim thuộc.

Hồ Phỉ lại tính chuồn đỉnh bạc vào bọc, khẽ cúi đầu xuống bỗng ngửi thấy mùi thanh hương thoang thoảng liền phần khởi tinh thần. Đầu óc đang hôn mê vừa ngửi thấy mùi hương lập tức tỉnh táo lại.

Chàng cong lưng hơn chút nữa thấy mùi hương ngào ngạt hơn, té ra là mùi thơm ở bông hoa màu lam mà cô thôn nữ đã tặng cho.

Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm :

-Xem chừng mùi hoa thơm có công hiệu giải độc. Thế là cô đối với ta bằng tấm lòng rất tử tế.

Chàng bước nhanh coi hết vòng quan căn nhà tròn, chẳng những không thấy cửa ngõ mà cả lỗ hổng cũng không có. Chàng tự hỏi :

-Chẳng lẽ trong nhà không có người ở thật ? Nếu có sao tránh khỏi chết ngạt vì thiếu lỗ thông hơi ?

Tay không binh khí, chàng chẳng có cách gì phá vỡ được căn nhà tròn bằng sắt đúc này.

Chàng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy hoa lam trong bọc ra để vào mũi Chung Triệu Văn.

Hồ Phỉ cả mừng nghĩ bụng :

-Cả thôn nữ kia đã có phép giải độc. Chi bằng ta trở về cầu cô chỉ điểm.

Thế rồi chàng cài một bông hoa lam vào vạt áo Chung Triệu Văn, tay chàng cầm một bông. Hai chân vừa đặt xuống đất bỗng nghe trong nhà có tiếng la :

-Ô hay !

Thanh âm vừa lộ vẻ kinh dị, ra chiều phẫn nộ.

Hồ Phỉ quay lại hỏi :

-Được Vương tiền bối ! Tiền bối chịu cho văn bối bái kiến chăng ?

Trong ngôi nhà tròn lại yên tĩnh chẳng có thanh âm chi hết.

Chàng hỏi luôn hai câu, đối phương vẫn không phản ứng.

Đột nhiên hai tiếng " huych huych " vang lên như vật nặng gì rớt xuống đất. Hồ Phỉ quay nhìn lại thấy đôi ngựa đã nằm lăn ra đó. Chàng tung người vọt lại coi thì con vật mắt nhắm nghiền, miệng sủi bọt đen. Chúng bị trúng độc tấ hơi, trên mình chẳng có thương tích chi hết.

Đã đến nước đó, hai người không dám chần chờ ở nơi hiểm địa này nữa, cùng nhau thương lượng mấy câu rồi quyết ý ra cầu cạnh thôn nữ.

Hai người theo đường cũ mà về.

Chung Triệu Văn sau khi trúng độc, chân tay bải hoải, cứ đi một quãng lại phải nghỉ một lúc. Sang canh hai, hai người mới trở về trước cửa nhà gianh.

Trong đêm tối mùi hoa lan càng thơm ngào ngạt. Chung, Hồ mất hết nhọc mệt, trong lòng khoan khoái.

Bỗng thấy ánh đèn từ trong nhà lọt qua cửa sổ ra ngoài.

Cánh cửa kẹt mở, thôn nữ lên tiếng :

-Mời hai vị vào đây nhưng chỗ quê mùa chẳng có gì khoản đãi. Cơm hầm trà lạt đưa ra, thật là ngạo mạn quý khách.

Hồ Phỉ nghe cô nói không có vẻ phàm tục vội chấp tay thi lễ đáp :

-Đêm khuya đến quấy nhiễu, tại hạ thật áy náy.

Thôn nữ mỉm cười đứng tránh sang đường lối cho hai người vào nhà.

Hồ Phỉ tiến vào thấy trong nhà kê bàn ghế gỗ, cách trần thiết như mọi nông gia thông thường nhưng sạch sẽ quá chừng, không một sợi vẩn rác. Cả khe tường, vách ván cũng không chút bụi bậm. Nơi đây thanh khiết tương tự xung quan tòa nhà tròn khiến hai người băn khoăn trong dạ.

Thôn nữ nói :

-Mời hai vị ngồi chơi.

Cô nói rồi xuống bếp lấy hai cái bát và hai đôi đũa cùng ba món canh rau, hai bát cơm lớn bốc hơi nghi ngút. Ba món ăn là một bát canh đậu hũ, một đĩa măng tươi và một đĩa tiểu bạch thái. Tuy là cơm chay nhưng mùi vị ngon lành.

Hai người bần chồn tẩu hàng nửa ngày đều bụng đói meo.

Hồ Phỉ ười nói :

-Đa tạ cô nương.

Tay trái chằng bưng bát cơm, tay phải cầm đũa ăn ngay.

Chung Triệu Văn trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm :

-Cơm canh này thị đã dự bị từ trước. Hiển nhiên thị tiên liệu chúng ta đi rồi tái trở ra. Trên chốn giang hồ lòng người hiểm trá, chẳng thà chịu đói chứ chẳng thể ăn uống được.

Hắn thấy thôn nữ trở gót xuống nhà bếp liền đưa mắt nhìn Hồ Phỉ khẽ hỏi :

-Huynh đệ ! Ta đã dặn huynh đệ trong phạm vi ba chục dặm quanh Dực Vương Trang không thể ăn uống gì được. Huynh đệ quên rồi ư ?

Nhưng Hồ Phỉ nghĩ thầm :

-Nếu cô này có ý làm hại ta đã chẳng cho hoa trị độc. Tuy vẫn phải đề phòng lòng người bất trắc nhưng không ăn bữa cơm này là đắc tội với cô.

Chàng toan trả lời thì cô thôn nữ từ trong bếp bưng ra một cái khay gỗ. Trên khay đặt một cái thùng nhỏ đựng đầy cơm trắng.

Hồ Phỉ đứng dậy nói :

-Đa tạ cô nương có lòng hậu tứ. Bọn tại hạ xin cho bái kiến lệnh tôn cùng lệnh đường.

Thiếu nữ đáp :

-Gia má tiện thiếp qua đời cả rồi. Tiện thiếp ở đây chỉ có một mình.

Hồ Phỉ " ủa " một tiếng rồi ngồi xuống cầm đũa tiếp tục ăn nữa.

Hồ Phỉ thấy ba món ăn làm rất tinh khiết, khen không ngớt miệng để lấy lòng cô.

Chung Triệu Văn bụng bảo dạ :

-Người đã không nghe lời, ta cũng đành chịu. Chẳng lẽ cả hai người cùng mắc bẫy.

Hắn nhìn thôn nữ nói :

-Tại hạ vừa ngất xỉu một lúc, trong bụng thấy nôn nao, không muốn ăn cơm.

Thiếu nữ rót chung trà nói :

_ Vậy mời tướng công uống một chung thanh trà.

Chung Triệu Văn thấy nước trà xanh biếc lại lại trong trẻo ngon lành. Tuy hắn miệng khát muốn uống nhưng ngổ lời cảm tạ đón lấy chung trà đặt xuống bàn chứ không dám uống.

Thiếu nữ cũng không để ý. Cô thấy Hồ Phỉ ăn như rồng cuốn, hết bát này tới bát khác, bất giác lộ vẻ vui mừng ra khước mắt.

Hồ Phỉ là người thông minh tuyệt đỉnh, khi nào lại chẳng ngó thấy, chàng nghĩ thầm :

-Ta đã ăn rồi có bị trúng độc thì trúng nhiều hay trúng ít cũng thế thôi.

Chàng đánh bạo tiếp tục ăn kỳ no. Chàng ăn hết bốn bát cơm lớn, ba món rau cũng hết sạch.

Thôn nữ lại cất dọn. Hồ Phỉ vội đặt bát đũa xuống rồi bưng mâm vào nhà bếp. Tiện tay chàng múc nước trong lu rửa sạch bát chén lau khô xếp vào chạn.

Thôn nữ rửa nồi niêu, quét nhà. Hai người cùng động thủ thu dọn rất mau lẹ.

Hồ Phỉ cũng không nhắc tới chuyện vừa qua. Chàng thấy lu nước chỉ còn lại một nửa liền quấy thùng ra khe suối ở ngoài cửa gánh nước đổ vào đầy ly.

Gánh nước xong, chàng vào nhà thấy Chung Triệu Văn gục xuống bàn mà ngủ.

Thôn nữ nói :

-ở chỗ quê màu không có chỗ tiếp khách, đành khuất tất Hồ gia ngủ trên ghế dài một đêm.

Hồ Phỉ đáp :

-Cô nương bắt tất phải khách sáo.

Thôn nữ tiến vào nội thất khẽ khép cửa lại nhưng không nghe tiếng cài then. Chàng tự hỏi :

-Cô này trớ trọi ở đây một mình, sao dám để hai người đàn ông lưu tú thì ra cô lớn mật quá.

Chàng liền đưa tay lay vai Chung TRIỆU VĂN khẽ nói.

Hồ Phỉ cũng không để ý, toan lại coi tình hình Chung Triệu Văn thì cánh cửa kẹt mở. Cô thôn nữ tay cầm đèn nến chạy ra, vẻ mặt kinh hoàng nói :

-Đó là tiếng chó sói kêu réo.

Hồ Phỉ ật đầu đáp :

-Cô nương ...

Chàng trở vào Chung Triệu Văn.

Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập hoà lẫn với tiếng dê kêu, tiếng chó sủa náo loạn cả lên. Những thanh âm này đang chạy thẳng về phía nhà gianh.

Hồ Phỉ cả kinh thất sắc bụng bảo dạ :

-Nếu là bọn địch nhân đông người kéo đến tập kích thì căn nhà gianh này chỉ xô một cái là sập, huống chi Chung nhị ca bị trúng độc bất tỉnh nhân sự. Cô thôn nữ ở cạnh vách là bạn hay là thù khó mà đoán được. Biết làm thế nào bây giờ.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ bỗng nghe một con khoái mã chạy nhanh tới.

Hồ Phỉ trong tay không một tác sắt, cúi xuống ôm Chung Triệu Văn chạy vào nhà bếp để kiếm con dao thái rau nhưng trong bóng tối chẳng tìm thấy gì.

Bỗng nghe thôn nữ lớn tiếng quát hỏi :

-Người nhà họ Mạnh đấy ư ? Nửa đêm đến đây làm gì ?

Hồ Phỉ nghe giọng nói nghiêm khắc không giống kẻ trá ngụy, đồ chừng người mới đến không phải cùng phe với cô mới hơi yên dạ.

Chàng chạy ra hậu viện chụp lấy một viên gạch tung mình nhảy lên cây liêu, đặt Chung Triệu Văn vào chỗ mấy cành lớn giáp nhau. Chàng chú ý nhìn ra. Dưới ánh

sao chàng thấy một hán tử áo xám cưỡi ngựa xông tới trước căn nhà gianh. Phía sau con ngựa bụi đất tung bay, tiếng kêu réo náo loạn cả lên. Tiếp theo đến mười mấy con chó sói đuổi tới.

Coi tình thế này thì dường như người kia dọc đường gặp bầy sói đói, vọt ngựa chạy trốn. Nhưng chàng nhìn lại thấy phía sau có một vật trắng toát. Té ra là con cừu sống.

Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ, không hiểu họ dở trò cổ quái gì. Chàng cho là người đi săn dùng con cừu làm mồi để dẫn dụ bầy chó sói.

Người kia tung ngựa xông vào vườn hoa, chạy thẳng đến đây phía đông rồi quanh trở lại qua hướng tây. Bầy sói đói rượt theo sau.

Biến cố này khiến cho vườn hoa làm bị đầy xéo tan nát chẳng còn gì nữa.

Hán tử cưỡi con tuấn mã. Thuật cưỡi ngựa của gã rất tinh thâm. Hắn chạy lui chạy tới mà bầy sói thủy chung vẫn không cắn được con cừu sống.

Hồ Phỉ xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên tỉnh ngộ la thầm :

-ủa ! Thằng cha này đến đây xén hoa lam. Có lý nào ta lại tự thủ bàng quan ?

Chàng liền điểm hai chân vọt qua nóc nhà gianh. Bỗng nghe người kia la lên một tiếng :

-úi chao !

Rồi tung ngựa chạy qua hướng bắc. Con cừu sống vẫn để lại trong vườn hoa.

Bầy sói nhảy xổ lại xú xé khiến cho vườn hoa đã tan nát càng thêm tan nát, coi rất thảm hại.

Hồ Phỉ mắng thầm :

-Chỗ dụng tâm của thằng cha này thật thâm độc.

Hai mảnh gạch bay ra. Chát chát, hai tiếng. Hai con sói đầu trúng phải mảnh gạch vỡ óc chết liền.

Hồ Phỉ lại liệng hai mảnh gạch nữa xuống. Lần này viên gạch nhỏ hơn liềng trệch đi một chút, một viên đánh trúng bụng một con, một viên bắn vào vai một con. Tuy nhiên hai con ác lang cũng đau quá sủa ầm lên.

Bầy lang liên tiếp bị đau, biết có người ở trên nóc nhà. Chúng ngừng đầu lên nhìn Hồ Phỉ, nhe răng múa vuốt sủa lên oăng oăng.

Hồ Phỉ thấy bầy lang lộ vẻ hung dữ, trong lòng khiếp sợ vì chàng tay không thực khó mà chống chọi được mấy chụ con thú dữ.

Chàng liền nhắm đúng đầu con sói đực lớn nhất cầm viên gạch liệng chênh chếch xuống bắn trúng cổ họng nó.

Con sói đau quá lăn lộn mấy cái rồi cúp đuôi chạy trốn. Lại một con sói lớn đang cắn con cừu trắng cũng chạy theo.

Bầy lang đói thấy vậy đều sủa ầm lên kêu gọi nhau chạy đi. Chỉ trong khoảnh khắc tiếng chó sủa mỗi lúc một xa. vườn hoa lam đã bị đầy xéo thảm hại.

Hồ Phỉ từ trên nóc nhà nhảy xuống nói liên thanh :

-Đáng tiếc ! Thật là đáng tiếc !

Chàng nghĩ tới cô thôn nữ phải cực nhọc trồng hoa bốn tưới mới nên được một cảnh khả quan mà trong khoảnh khắc tận số bị tàn hại. Chàng chắc là cô đau khổ lắm. Không ngờ cô chẳng nhắc gì đến vườn hoa lam bị tàn phá, cười hì hì nói ;

-Hồ đại ca ! Đa tạ đại ca đã ra tay viện trợ.

Hồ Phỉ đáp :

-Nói ra lại hổ thẹn. Đáng trách là tại hạ không tri cơ sớm hơn, ra tay chậm quá. Nếu tại hạ đánh té tên ác hán kia ở ngoài xa thì vườn hoa này có thể bảo toàn được.

Thôn nữ mỉm cười nói :

-Vườn hoa lam này dù chẳng bị bày sói dữ phá hoại thì qua mấy ngày nữa nó cũng tàn tạ. Nay bị huỷ trước vài bữa cũng chẳng có chi đáng kể.

Hồ Phỉ sửng sốt nghĩ thầm :

-Cô này ăn nói không phạm tục, lời lẽ dường như còn chứa huyền cơ.

Chàng nói :

-Tại hạ tới quý phủ quá nhiều mà chưa kịp thỉnh giáo tôn tính của cô nương.

Thôn nữ trầm ngâm một chút rồi đáp :

-Tiện thiếp họ Trình nhưng trước mặt người khác đại ca đừng nhắc tới họ của tiểu muội.

Cô nói mấy câu này đầy vẻ thân thiết tựa hồ coi Hồ Phỉ như người nhà.

Hồ Phỉ ra chiều cao hứng hỏi :

-Vậy tại hạ xưng hô cô nương bằng gì được.

Thôn nữ đáp :

-Đại ca là người rất tốt. Tiểu muội nói cả tên cho đại ca hay. Tiểu muội là Trình Linh Tố. Linh là linh khu. Tố và tố vấn.

Hồ Phỉ không hiểu " Linh khu " và " Tố vấn " hai hai pho sách thuốc lớn ở Trung Quốc nhưng cảm thấy hai chữ này rất thanh nhã, thực chẳng phải tên một cô thôn nữ thông thường.

Chàng cười nói :

-Vậy tại hạ kêu bằng Linh cô nương, người ngoài có nghe thấy họ cho là Lâm cô nương hô trệch đi một chút.

Trình Linh Tố mỉm cười đáp :

-Đại ca thật khéo làm cho tiểu muội hoan hỷ.

Hồ Phỉ cũng hơi động tâm. Chàng thấy tướng mạo cô tuy không đẹp nhưng câu cười tiếng nói hấp dẫn.

Chàng toan hỏi về vụ Chung Triệu Văn say rượu thì Trình Linh Tố đã nói :

-Vị Chung nhị ca kia uống rượu say chẳng có gì đáng ngại. Chỉ sáng mai là tỉnh lại. Bây giờ tiểu muội đi thăm mấy người. Đại ca có đi theo không ?

Hồ Phỉ thấy cô bé này hành động rất cổ quái, cô đi thăm người vào lúc nửa đêm tất là có thâm ý. Chàng liền đáp :

-Dĩ nhiên tại hạ muốn đi theo cô.

Trình Linh Tố nói :

-Đại ca cùng đi thì chúng ta phải có ước pháp tam chương. Một là đêm nay đại ca không được nói gì với ai.

Hồ Phỉ đáp :

-Được rồi ! Tại hạ làm kẻ câm miệng.

Trình Linh Tố cười nói :

-Không hẳn thế. Đại ca nói với tiểu muội thì được. Hai là đại ca không được động võ, phóng ám khí hay điểm huyết nhất luận cấm chỉ. Ba là không được dời xa tiểu muội ba bước.

Hồ Phỉ gật đầu ưng chịu nghĩ thầm :

-Té ra cô đưa mình đi đến gặp Độc Thủ Dược Vương. Cô bảo mình không thể dời xa ba bước là sợ trúng độc ngộ hại.

Chàng phấn khởi tinh thần hỏi :

-Bây giờ chúng ta đi ngay chứ ?

Trình Linh Tố đáp :

-Cần đem đi một vào thứ.

-----oOo-----